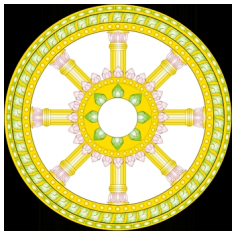
•เขียนโดย manager•
•วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 09:45 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 11:36 น.•

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! พวกข้าพระองค์เป็นคฤหัสถ์ บริโภคกาม ออัดอยู่ด้วยบุตร ครองเรือน ใช้สอยกระแจะจันทน์จากแคว้นกาสี ทัดทรงพวงดอกไม้ของหอมเครื่องลูบไล้ ยินดีทอง และเงินอยู่. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! ขอพระผู้มีพระภาคจงทรงแสดงธรรมที่เป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุข ทั้งในทิฏฐธรรม (ในปัจจุบัน) และในสัมปรายะ (ในเวลาถัดต่อมา) แก่พวกข้าพระองค์ผู้อยู่ในสถานะเช่นนี้ เถิด พระเจ้าข้า !”

พ์ยัคฆปัชชะ ! ธรรม ๔ ประการเหล่านี้ เป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุข แก่กุลบุตรในทิฏฐธรรม (ในปัจจุบัน) ๔ ประการ อย่างไรเล่า ?

๔ ประการ คือ :-

อุฏฐานสัมปทา (ความขยันในอาชีพ)

อารักขสัมปทา (การรักษาทรัพย์)

กัลยาณมิตตตา (ความมีมิตรดี)

สมชีวิตา (การเลี้ยงชีวิตอย่างสมดุลย์พอเพียงแก่ฐานะ).

ความขยันในอาชีพ

•เขียนโดย manager•
•วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 09:45 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 11:36 น.•

พ์ยัคฆปัชชะ ! อุฏฐานสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

พ์ยัคฆปัชชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ สำเร็จการเป็นอยู่ด้วยการลุกขึ้นกระทำการงาน คือด้วยกสิกรรม หรือวานิชกรรม โครักขกรรม อาชีพผู้ถืออาวุธ อาชีพราชบุรุษ หรือด้วยศิลปะอย่างใดอย่างหนึ่ง. ในอาชีพนั้น ๆ เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ไม่เกียจคร้าน ประกอบด้วยการสอดส่องในอุบายนั้น ๆ สามารถกระทำ สามารถจัดให้กระทำ.

พ์ยัคฆปัชชะ ! นี้เรียกว่า อุฏฐานสัมปทา(ความ ขยันในอาชีพ).

การรักษาทรัพย์

พ์ยัคฆปัชชะ ! อารักขสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

พ์ยัคฆปัชชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้, โภคะ อันกุลบุตรหาได้มาด้วยความเพียรเป็นเครื่องลุกขึ้นรวบรวมมาด้วยกำลังแขน มีตัวชุ่มด้วยเหงื่อ เป็นโภคทรัพย์ประกอบด้วยธรรม ได้มาโดยธรรม, เขารักษาคุ้มครองอย่างเต็มที่ ด้วยหวังว่า “อย่างไรเสียพระราชาจะไม่ริบทรัพย์ของเราไป โจรจะไม่ปล้นเอาไป ไฟจะไม่ไหม้น้ำจะไม่พัดพาไป ทายาทอันไม่รักใคร่เรา จะไม่ยื้อแย่งเอาไป” ดังนี้.

พ์ยัคฆปัชชะ ! นี้เรียกว่า อารักขสัมปทา(การ รักษาทรัพย์).

ความมีมิตรดี

พ์ยัคฆปัชชะ ! กัลยาณมิตตตา เป็นอย่างไรเล่า ?

พ์ยัคฆปัชชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ อยู่อาศัยในบ้านหรือนิคมใด, ถ้ามีบุคคลใด ๆ ในบ้านหรือนิคมนั้นเป็นคหบดีหรือบุตรคหบดีก็ดี เป็นคนหนุ่มที่เจริญด้วยศีลหรือเป็นคนแก่ที่เจริญด้วยศีลก็ดีล้วนแต่ถึงพร้อมด้วยสัทธา ถึงพร้อมด้วยศีล ถึงพร้อมด้วยจาคะ ถึงพร้อมด้วยปัญญาอยู่แล้วไซร้, กุลบุตรนั้นก็ดำรงตนร่วม พูดจาร่วมสากัจฉา (สนทนา) ร่วมกับชนเหล่านั้น เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยสัทธา โดยอนุรูปแก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยสัทธา เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยศีลโดยอนุรูปแก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยสัทธา เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยศีลโดยอนุรูป แก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยศีลเขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยศีลโดยอนุรูป แก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยจาคะ เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยศีลโดยอนุรูปแก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยปัญญาอยู่ในที่นั้น ๆ.

•เขียนโดย manager•
•วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 09:45 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 11:36 น.•

พ์ยัคฆปัชชะ ! นี้เรียกว่า กัลยาณมิตตตา(ความ มีมิตรดี).

การเลี้ยงชีวิตอย่างสมดุลย์พอเพียงแก่ฐานะ

พ์ยัคฆปัชชะ ! สมชีวิตา เป็นอย่างไรเล่า ?

พ์ยัคฆปัชชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ รู้จักความได้มาแห่งโภคทรัพย์ รู้จักความสิ้นไปแห่งโภคทรัพย์แล้วดำรงชีวิตอยู่อย่างสม่ำเสมอ ไม่ฟุ่มเฟือยนัก ไม่ฝืดเคืองนัก โดยมีหลักว่า “รายได้ของเราจักท่วมรายจ่าย และรายจ่ายของเราจักไม่ท่วมรายรับ ด้วยอาการอย่างนี้” ดังนี้.

พ์ยัคฆปัชชะ ! เปรียบเหมือนคนถือตาชั่งหรือลูกมือของเขา ยกตาชั่งขึ้นแล้ว ก็รู้ว่า “ยังขาดอยู่เท่านี้หรือเกินไปแล้วเท่านี้” ดังนี้ฉันใด; กุลบุตรนี้ ก็ฉันนั้น :เขารู้จักความได้มาแห่งโภคทรัพย์ รู้จักความสิ้นไปแห่งโภคทรัพย์ แล้วดำรงชีวิตอยู่อย่างสม่ำเสมอ ไม่ฟุ่มเฟือยนักไม่ฝืดเคืองนัก โดยมีหลักว่า “รายได้ของเราจักท่วมรายจ่าย และรายจ่ายของเราจักไม่ท่วมรายรับ ด้วยอาการอย่างนี้”ดังนี้.

พ์ยัคฆปัชชะ ! ถ้ากุลบุตรนี้ เป็นผู้มีรายได้น้อย แต่สำเร็จการเป็นอยู่อย่างฟุ่มเฟือยแล้วไซร้ ก็จะมีผู้กล่าวว่ากุลบุตรนี้ใช้จ่ายโภคทรัพย์ (อย่างสุรุ่ยสุร่าย) เหมือนคนกินผลมะเดื่อ ฉันใดก็ฉันนั้น.

พ์ยัคฆปัชชะ ! แต่ถ้ากุลบุตร เป็นผู้มีรายได้มหาศาล แต่สำเร็จการเป็นอยู่อย่างแร้นแค้นแล้วไซร้ ก็จะมีผู้กล่าวว่า กุลบุตรนี้จักตายอดตายอยากอย่างคนอนาถา.

พ์ยัคฆปัชชะ ! เมื่อใด กุลบุตรนี้ รู้จักความได้มาแห่งโภคทรัพย์ รู้จักความสิ้นไปแห่งโภคทรัพย์ แล้วดำรงชีวิตอยู่ อย่างสม่ำเสมอ ไม่ฟุ่มเฟือยนัก ไม่ฝืดเคืองนักโดยมีหลักว่า “รายได้ของเราจักท่วมรายจ่าย และรายจ่ายของ เรา จักไม่ท่วมรายรับ ด้วยอาการอย่างนี้” ดังนี้;

พ์ยัคฆปัชชะ ! นี้เราเรียกว่า สมชีวิตา(การเลี้ยงชีวิตอย่าง สมดุลย์พอเพียงแก่ฐานะ).

อฏฐก. อ. ๒๓/๒๘๙/๑๔๘.